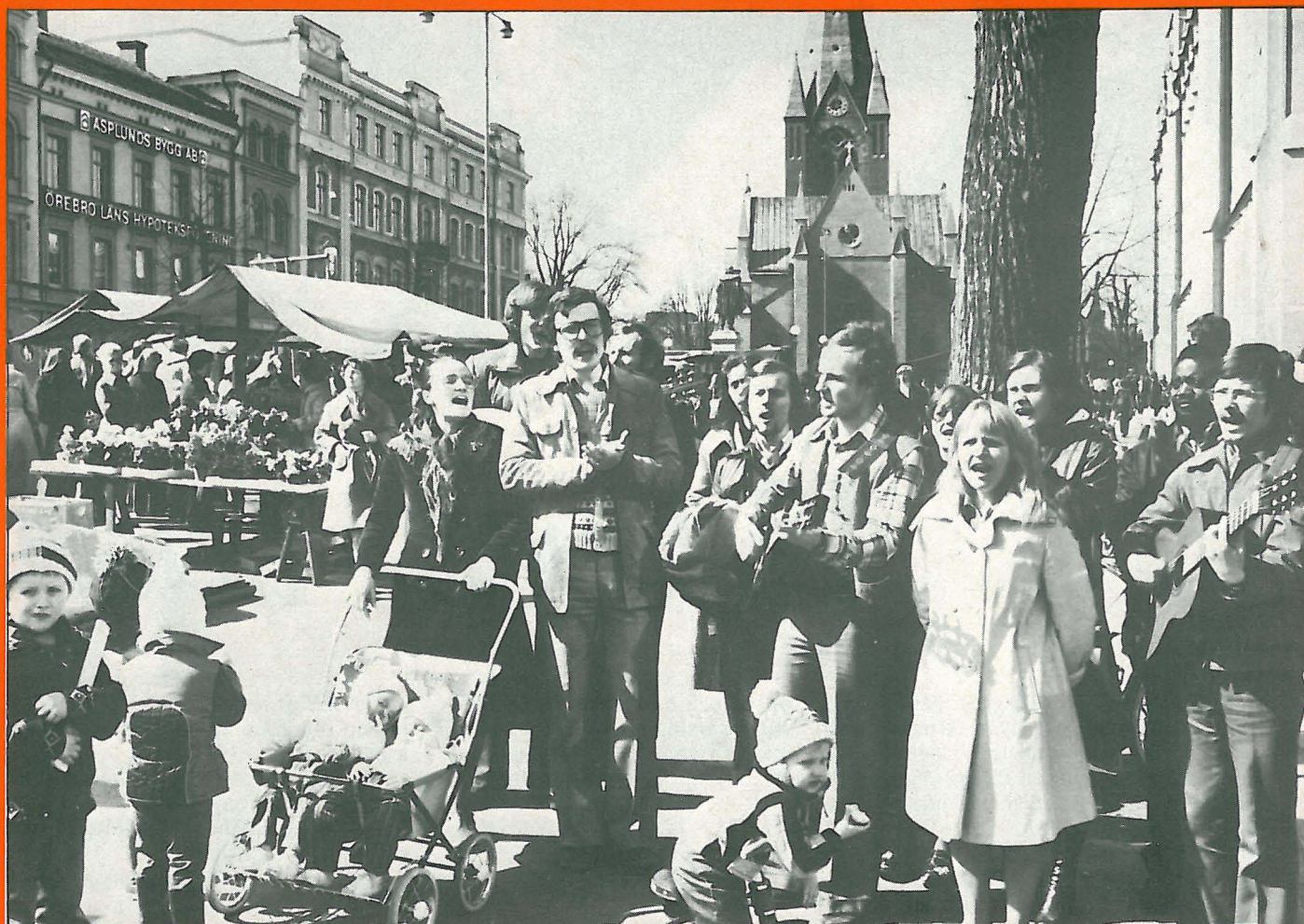

Midnattsropet

Nr 6 1977 • Årg. 17 • Pris kr 2:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Sång och proklamation på Stortorget en lördag i Örebro

**EN NY SÅNG
EN NY LIVSSTIL**

**VARDAG OCH
VERKLIGHET MED JESUS**
— vi möter storfamiljen
i Örebro i detta nummer

**• MIDSOMMARKONFERENS •
I MALMKÖPING 22-26 JUNI**

– Nää nu flyttar jag, det här orkar jag inte med, tänker man ibland, då är det skönt att få samtala och be tillsammans, säger Gulli Dahlberg.

Vi lever i tiden

Jag blev frälst och döpt när jag var 9 år. Andedöpt blev jag på nyårsnatten 1972 kl. 1.00. Vi hade bönering i den övre salen. Jag kände kraften föll på mig och det började flöda salighet i mitt inre. Pang! så flög korken av.

När jag sedan kom hem började jag läsa bibeln. Orden blev så levande och sanna. Jag började skratta av lycka där jag satt, för jag kände att det stämde. Jag fattade nu att det fanns en djupare betydelse bakom orden.

I somras flyttade vår familj från Norrland, Skellefteå, och hit. Jag bodde hemma tills efter nyår. I början på januari flyttade jag på allvar. Mina föräldrar bor i Kopparberg.

Jag hjälper nu till med mat, bak, disk och barnpassning. Vi turas om och sköter barnen så mammorna kan bli fria och vara med på möte ibland. Mesta tiden tillbringar jag i vår affär. Där sitter jag och bränner skyltar när jag inte har kunder.

Jag tycker det är idealet att bo i storfamilj. Vi får då lära känna varandra även i vardagen, äta och arbeta tillsammans och upptäcka att vi alla är männi-

skor med fel och brister, evigt förlorade utan Jesu försoning. Det är ju jobbigt, innan man fattar att det är den enda utvägen att bevara det brinnande kristuslivet.

Man får börja om

Ibland tänkar man: Nää, nu flyttar jag, det här orkar jag inte med. Då kommer det nästan alltid en syster och frågar hur det är egentligen. Vi samtalar och beder. Då tänker man: Hur kunde jag ha velat flytta ifrån mina syskon? Så får man börja om på ny kula igen.

Vi brukar sjunga på torget onsdag och lördag. Ibland kan inte många komma ut. Men det blir ofta härligt ändå, när man känner att man behövs och kan hjälpa till.

Jag vet att vi lever i den yttersta tiden innan Jesus kommer igen. Och för att hålla sin lampa brinnande, vet jag själv att det enda för mig är att stanna kvar hos mina syskon i storfamiljen.

”Säljen vad I ägen och given allmosor, skaffen eder penningpungar som

icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen, dit ingen tjuv når, och där mal icke fördärvar.

Ty där eder skatt är, där komma ock edra hjärtan att vara.

Haven edra länder omgjordade och edra lampor brinnande.

Och varen i lika tjänare som vänta på att deras herre skall bryta upp från brölloppet, för att strax kunna öppna för honom, när han kommer och klappar.

Saliga äro de tjänare som deras herre finner vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han skall fästa upp sin klädnad och låta dem taga plats vid bordet och själv gå fram och betjäna dem.

Och vare sig han kommer under den andra nattvåkten eller under den tredje och finner den göra så göra – saliga äro de så.”

”De som voro redo gingo in!”

Luk. 12:33-38

Gulli Dahlberg, Örebro

- Här existerar ingen ungdomsarbetslöshet

Storfamiljen är i högsta grad en del av den kristna församlingens inre liv. Och att den idag är så aktuell hos unga kristna speglar vilken oändlig längtan vi alla bär inom oss bort från vår tids onaturliga och splittrade tillvaro där effektivitetstänkande och materialism bestämmer takten. I det här numret skall vi möta storfamiljen i Örebro som idag består av omkring 15 vuxna och 10 barn. Förebilden är Apg. 2. Det är alltså idealet även om vägen dit till vardags ter sig både lång och svår.

Gemenskapen grundar sig på, skall vi se av vittnesbörden, äkta evangeliska erfarenheter: pånyttfödelse, dop, andedop och ett levande hopp om Jesu tillkommelse och en därtill hörande livsstil.

Församlingen är på väg ut ur tiden — på väg ut ur världen — på väg ut ur det avfälliga kyrkosystemet men, vågar vi säga, på väg allt närmare INDIVIDEN. Därför att storfamiljen på ett

gudomligt sätt svarar mot den längtan efter kärlek och gemenskap som döljer sig i vardagens anonymitet och genom sin enkla form, ger storfamiljen möjlighet att söka upp de behövande.

I en värld där den ena halvan på den andras bekostnad roffar åt sig av råvaror, vatten, luft och energi, känns det befriande att få bryta upp och i Jesu namn gå in under försakelsens villkor. Och när frikyrkligheten i det ena ögonblicket efterlyser en mer rättvis ekonomisk världsordning och i det andra tar emot statliga miljonbelopp till nya lyxkyrkor måste det vara det sjuka samvetet som talar. Men pris ske Gud, vägen är öppen för ALLA till den gemenskap om vilken det hette i begynnelsen: Se hur de älskar varandra. Det är hög tid att vända om. Den sociala rättvisan måste börja i församlingen. Och vår Frälsare och en blödande värld väntar på den omvändelsen.

innan Jesus kommer

MARIANNE HELMNER

Att dela ansvaret

Då jag tänker tillbaka några år, förstår jag att storfamiljen i Örebro blev min räddning.

Jag var i en väldigt svår situation just då och som jag ser det nu, levde jag mer för världen än för Jesus.

Jag bodde då i Kumla och hade ingen gemenskap med trossyskon utom i något möte då och då.

Hösten 74 kunde man i Örebro läsa på fönstren till Nygatan 30: "Här öppnas ett Gamla Bro i Örebro." Några ungdomar från Stockholm flyttade in där och det blev en plats dit många behovets barn sökte sig.

Där kände man sig hemma och kunde komma även då det inte var möte.

Jag tyckte de här ungdomarna var fantastiska som vill leva så enkelt och alltid ställa upp för andra.

Men jag kunde inte tänka mig själv

bo i storfamilj och ha allting gemensamt. Jag tyckte jag ville råda över min tid på mitt eget sätt.

Ett halvår senare blev jag av olika omständigheter mer eller mindre tvingad att flytta in till Nygatan och det är jag väldigt tacksam för idag.

Det har varit fostrande och väldigt nyttigt att dela ansvaret för både det materiella och det andliga.

Senare slutade jag också mitt arbete inom Kumla kommun och arbetar nu på heltid inom Pilgrimstjänst.

Verksamheten här i Örebro har växt och många fler har flyttat in i storfamiljen. Jag tror att Maranatafamiljerna har varit och kommer att vara till stor välsignelse för många människor runt om i hela vårt land. Vi tror att Jesus kommer snart och då gäller det att ge hela vårt liv åt Honom och ställa oss till Hans förfogande.

HELA SOMMAREN PÅ MALMAHED

Barn, föräldrar, ungdom och ålderdom
i gemenskap kring mission, undervisning,
bön och rekreation.

Men vi måste hjälpas åt!

Malmahed i Malmköping har varit konferensplats i årtionden. Denna väckelsekristna tradition får sin fortsättning i en allt intensivare och mer omfattande andlig verksamhet under denna sommar. Midsommarkonferensen, som såg ut att försvinna från området, knyter vi frimodigt an till och anordnar i tältet en midsommarhögtid på platsen tillsammans med Pilgrimshem och Pilgrimsskolan. Ett hundratal aktivister från olika storfamiljer i vår gemenskap svarar för förberedelser och yttre arrangemang, och vi välkomnar vänner från när och fjärran att delta med oss.

Malmköpingsveckan anordnas i år för 10:e gången. Jubileumshögtiden blir en missions-, protest-, opinions- och uppbyggelsekonferens för allt väckelsekristet folk med deltagare från fyra världsdelar. Speciellt kommer mission i Västafrika, Nordafrika, Latinamerika och Spanien att behandlas.

SOMMARKONFERENSERNA I
Malmköping har fått vara milstolpar för ett folk på väg ut ur lägret och tiden. År efter år har den vision vi fått, allt klarare verbaliserats, förkroppsligats och lett till att distansen till kyrkokristendomen och världen tydligare manifesteras.

Det har varit en kamp för församlingens upprättelse och apostolisk evangelisation. Första konferensåret handlade väl egentligen om församlingens upprättelse och församlingen som Guds instrument i tiden. På vilket sätt var vi kanske inte riktigt medvetna om, men vi förstod att bibeln anvisade en annan väg

än den som då allmänt fördes fram i maranataväckelsen. Det gällde att befria sig från det amerikansk-imperialistiska inflytandet i missionsinitiativen.

Sedan har år efter år byggs upp något helt nytt. Vi minns Rein Seehus' profetiska förkunnelse. Och 1971 fick vi Johannelund, och storfamiljen föddes fram. Människor från storstadsträsket kom till detta andliga hem och upplevde frälsning och syskongemenskap. Äntligen märkte man att människor man bad till Gud för, hade praktiska möjligheter bli bevarade.

1972 var mottot för Malmköpingsveckan ALLTING GEMENSAMT. Vi tog ett steg i tro, och rev ned de ekonomiska spärarna. Avgifter lades inte på mat och logi, utan reglerades genom speciella offer under konferensen. Apostlagärningarna kap. 2 blev allt mera konkret för oss.

1973 fick vi Gamla Bro. Då började en ny epok i evangelisationen. Genom den gästhemsverksamhet som omedelbart började, fick vi många internationella kontakter, och vi började ana att Gud ledde oss in i ett missionsarbete av helt andra dimensioner och i andra former än vi traditionellt var vana vid.

1975 presenterades storfamiljens företag Pilgrimstjänst. Och på konferensområdet stod ett tält där man sålde produkter. Handarbeten, andrahandskläder, pryglar, m.m. Och där satt en skara kvinnor vid symaskiner och sydde på beställning. Genom Pilgrimstjänst började vi klarare förstå att församlingen inte har som uppgift att forma om

samhället, men väl att vara ett idealsamhälle i tiden.

1976 befestes ytterligare i klartext församlingens ansvar – i synnerhet att fostra barnen, och ta ansvar för deras skolgång.

1977 anar vi att cirkeln på något sätt sluter sig. Vi börjar äntligen förstå vad Gud vill göra genom församlingen. Steg för steg har han fört oss fram och visat vad mission är. Hur man kan frigöra missionsmedel och ta ansvar för sin egen försörjning. Hur man kan vinna människor genom sitt sätt att leva och bo – som Apostlagärningarna vittnar om. Vi får fortplanta detta vidare till nya grupper, folk och länder.

DETTA ÅR ÄR som sagt jubileumsår. Och just detta år har vi fått möjlighet hyra konferensplatsen på Malmahed hela sommaren: juni, juli, och augusti. Vi har genom detta äntligen möjlighet att göra en rejäl satsning på barnen. För något år sedan fattade Maranataförsamlingen i Stockholm ett principbeslut att starta egen skola – Pilgrimsskolan. Vi vänder oss emot trenden i vårt land att föräldrarna alltmer överlämnar åt samhället att forma och fostra barnen. Föräldrarnas självklara rättighet och plikt är att uppfostra sina egna barn efter sin egen övertygelse, och där har församlingen en stor uppgift att stödja dem.

Du är välkommen till barn- och föräldraskola i Malmköping under hela sommaren. Det är verkligen angeläget att också föräldrar kommer till Malmköping i sommar och deltar i bibel-

studier och samtalsmöten. Vi måste göra oss informerade om dagens skolideologi och miljö, hur lagstiftningen är och vilka konflikter vi måste vara beredda att ta för att återerövra fostraruppgiften för våra barn.

Pilgrimsskolans sommarundervisning i Malmköping kommer att innefatta väckelsehistoria, biblisk historia, samhällskunskap m.m. Och den är ämnad att vara en uppladdning och en uppmarsch inför höstens ställningstagande för varje enskild förälder och elev som ämnar satsa på Pilgrimsskolan. Det blir information, instruktion, inspiration och indoktrinering. Välkommen!

EN SÅDAN HÄR SATSNING innebär naturligtvis oerhörda krav på engagemang, arbetsinsatser och ekonomiska resurser. Men vi tror att Gud som öppnat den här möjligheten för oss att disponera Malmahed hela sommaren, bereder hjärtan och manar fram skaffare. Om vi verkligen förstår hur allvarlig tiden är, och att det gäller livet för det uppväxande släktet, ter sig nog inga uppoffringar för stora. Vi får hjälpas åt i Jesu namn!

Du är välkommen att tillbringa din semester i Malmköping. Där finns möjlighet till rekreation, uppbyggelse och syskongemenskap. Du har också möjlighet göra en välkommen insats i arbetet. Pilgrimboden kommer att i lägerhyddan sälja prylar, andrahandskläder och hantverk. Där kommer att drejas, sys, målas, snickras och klistras. Dit är du välkommen med överflödsprylar och -kläder, ideer och arbetskraft. Där omvandlas de mest otroliga ting till missionsmedel. Kärleken är uppfinningsrik!

Pilgrimshem kommer att hyra ut rum, bäddar, tält- och husvagnsplatser. Beställ i tid!

Det ordentligt tilltagna storköket i Malmköping kommer väl till pass. Där skall mat lagas till ett helt kompani varje dag. Även där behövs hjälp, varor och arbetsinsatser.

Då ingen möjlighet fanns att hyra mötestält har vi denna sommar genom förenade offerinsatser köpt ett nytt stort kampanjtält, som kommer att invigas i samband med jubileumskonferensen.

INFÖR DENNA OERHÖRDA satsning, vi känner oss tvingade att göra med tanke på tidsläget, är vi hjälplösa om inte alla gör gemensamma och kännbara uppoffringar. Det är slut på tiden då man kunde få välsignelser utan att ta konsekvenserna i form av överlåtelse och efterföljelse. Skall vi ha en chans att ta ut ur tiden och rädda oss undan vilddjurets märke, som redan kastar långa, mörka och skrämmande skuggor över Guds folk, fångna i materialism, subventionssystem, fackföreningsväsende och kyrkor, så måste var och en av oss handla snabbt, radikalt och personligt.

Det inbetalningskort som medföljer, kan förmedla ditt ekonomiska stöd till detta angelägna sommarprojekt.

Förmörkad eller upplyst?

Av Per-Arne Imsen, Örebro

Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet, och I gören väl, om i akten därpå såsom på ett ljus, som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan gått upp i edra hjärtan. 2 Petr. 1:19.

"Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig, natten kommer, då ingen kan verka". Joh. 9:4.

Vad åter angår tid och stund härför, så är det icke behövt att därom skriva till eder, käre bröder. Ty I veten själva nogsamt, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga: "Allt står väl till, och ingen fara är på färde", då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan.

Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv, I ären ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi höra icke nattens eller mörkret till, låtom oss alltså icke sova såsom de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra.

1 Tess. 5:1-6.

Det vi läst handlar om mörker, natt och dyster vildmark. Och det beskriver vår upplysta tid och högstående kultur. Men det är ingen civiliserad nutidsmänniska som målat dessa dystra färger. Nej, det är profetiska ord från ljusets Herre. Natten kommer – det handlar förvisso om det falska ljus en intelligent andevärld inspirerar en hel mänsklighet att arbeta och sträva mot: En förädling och sammansmältning av alla höga ideella, politiska och religiösa ideal. Ett himmelrike utan Gud.

Noa och Lot levde i en tid som denna: Människorna köpte och sålde, planterade och byggde ända till den dag då katastrofen drabbade dem. Människorna levde förblindade och förmörkade i en överklig värld. Fastän Noa hade predikat i 120 år visste de av intet då floden kom. Vi lever under en ständig indoktrinering och ett ständigt tryck från den onda andevärlden som arbetar genom alla befintliga kanaler. Hela atmosfären är förorenad av denna miljöförstöring, "Ty de otrognas sinnen

har denna tidsålders Gud så förblindat, att de icke se det sken, som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet".

Röster i tiden

Det är många röster i tiden som talar så vackert, så humanistiskt och medmänskligt. Har du hört draken, när han förklädd till en ljusets ängel, talar så vackert om kärlek och gemenskap. På samma sätt som han från tidernas begynnelse har blandat samman ljus och mörker, kommer han också i vår tid. Ekumenik är hans älsklingsämne. Eller när han talar så fint om att vi måste genomsyra med de kristna värdena i alla politiska och andra sammanhang. Men det profetiska ordet uppenbarar Guds vilja: "Gån ut ifrån dem, skiljen eder ifrån dem – gå ut till Kristus utanför lägret, – dragen ut ifrån henne i mitt folk".

I Dan. 7 står det om himmelens fyra vindar som stormar fram mot det stora havet (folkhavet). Det är trycket från de högstående kulturer som gått över denna jord, summan av allt det som människan byggt upp i protest mot Gud. Allt detta skall sammanfattas i ändens tid. Daniel och Johannes beskriver i andehänyckning, profetiskt ändens tid. De ser de fruktansvärda makter som opererar bakom civilisationens välputsade fasader och de målar fasansfulla bilder för våra ögon. Har vi inte uppenbarelsens ljus så verkar det profetiska ordet så överkligt, men Jesus vill ge oss profetisk ande så vi känner vår tid och kan avslöja fienden. Det fruktansvärda vilddjuret framstår i en otrolig härlighet för de förmörkade människorna. Det får hela mänsklighetens tillbedjan och de underkastar sig frivilligt dess makt. Den som vill följa Kristus kan ej fungera som byggnadssten i detta Babelsbygge. Vi måste börja ställa frågorna: Hur blir det med våra arbeten, tjänster och engagemang i olika sammanhang. Antikrist rike är under upp-

forts. sid. 17

Jesu undervisning i Matt. kap. 24 griper över ett stort ämne. Jesus talar om vissa speciella ting som skall ske på relativt kort tid. Vi skall nu se hur dessa händelser pekar framåt i en viss riktning.

Kapitlets överskrift lyder: "Jesus förutsäger Jerusalems förstöring och sin tillkommelse". Bokstavlingen talar Jesus här om Jerusalems förstöring. Genom det som profetiskt förutsågs kan man dock även skåda en större händelse längre framåt i tiden i ett universellt och globalt sammanhang. Vi skulle kunna säga att det som sker med Jerusalem i vissa avseenden är en historisk illustration till det som kommer att ske med hela världen en gång. Egentligen talar Jesus om Jerusalems förstöring och avslutningen på judarnas epok, men i det profetiska perspektivet handlar det också om avslutningen på församlingens epok.

Vad skall då ske vid avslutningen av församlingens epok? Vi vet att då staden förstördes fanns de troende inte kvar i Jerusalem. De hade redan flytt ur staden. På samma sätt tror jag heller inte att församlingen skall vara med i de omstörtande händelser som skall äga rum under den här mänsklighetens slutfas. Församlingen skall evakueras.

Det är ändå förunderligt att ju närmare vi kommer tidsålderns avslutning, desto mer upptäcker vi att budskapet om Jesu tillkommelse tonas bort. Även om man hela tiden talar om de eskatologiska tingen, finns knappast själva borttryckelsen med. Det är ovanligt idag att få höra en överbevisande förkunnelse om Jesu tillkommelse. Jesu tillkommelse framställdes mera på ett sådant sätt att den verkar skräckinjugande.

Förkunnelsen om Jesu tillkommelse är dock ingen skräckpropaganda. Den är inte given för att verka uppskrärande utan, tvärtom, för att lugna sinnena. Där budskapet verkar på ett annat sätt är något fel och onaturligt. Det budskap som har en speciell förmåga att få människan att lystra och nyktra till, så att hon på ett riktigt sätt kan värdera, orientera sig och bereda sig, det är budskapet om Jesu tillkommelse. Men då skall den framställas på det sättet som bibeln gör.

När skall det ske?

När vi läser Matt. 24 ser vi hur lärjungarna metodiskt ville vrida budskapet i en speciell riktning, därför att saknade en dimension i sin erfarenhet. Det berodde mycket på den tradition som i många stycken hade format dem och deras religiösa uppfattning. Den hade en tendens att liksom stänga inne hela uppenbarelser inom judendomen. De sökte sig till helgedomen och synagogorna och trodde väl att allt skulle fortsätta som det alltid hade gjort. Lärjungarna som lyssnade på Jesus var nämligen alltså judar. De var Jesu lärjungar men i själ och hjärta ändå judar, de tänkte

TIDENS TECKEN — för vem?

Predikan av Arne Imsen
Del 1.

som judar och såg på hela tillvaron som judar.

Det heter i Matt. 24:1-3:

"Jesus gick därifrån ut ur helgedomen. Hans lärjungar trädde då fram och bådo honom giva akt på helgedomens byggnader.

Då svarade han och sade till dem: Ja, I sen nu allt detta, men sannerligen säger jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten, allt skall bli nerbrutet.

När han sedan satt på Oljeberget, trädde hans lärjungar fram till honom, mellan de voro allena, och sade: Säg oss, när detta skall ske och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände."

Det var tre saker som aktualiserades genom de frågor lärjungarna ställde. För det första var det templets plats, kanske inte främst dess geografiska läge utan dess plats i frälsningshistorien. Lärjungarna aktualiserade någonting som egentligen hörde historien till. De saknade nämligen de profetiska perspektivet. Att Jesus ställde sig själv och sin kropp i templets ställe förstod inte lärjungarna, lika lite som att Jesus ställde den levande församlingen i templets ställe. I nytestamentlig tid handlar det inte längre om byggnader och mänskliga resurser, utan om någonting helt annat.

När Jesus talade, pekade han alltså på det som varit. Lärjungarna såg bakåt för att naturligtvis försöka identifiera sig med templet. Templet var ju stort, erkänt och härligt och vilade på en underbar tradition. I det läget sade Jesus att här skulle inte lämnas sten på sten, Allt skulle brytas ner.

Det måste ha kommit som en chock för lärjungarna. Då ställde de en fråga som var mer judisk än kristen: "Säg oss när detta skall ske?"

Lärjungarna hade inte förstått särskilt mycket av Jesu mission och om försoningens hemlighet. Det var ett område som var helt tillslutet och förseglat för dem. Därför ställde de frågan: "När skall detta ske och vad blir tecknet?"

Mina vänner, vad tror ni att lärjungarna i det här ögonblicket satte för tempel i stället för det tempel som de just stod och beundrade? Om vi går till Apg., så förstår vi att frågorna om judendomen och Israels nations framtid var de frågor som sysselsatte lärjungarna. Deras perspektiv sträckte sig inte längre än till judarna och Israels gränser. Därutöver såg de ingenting.

Traditionens makt

Det är viktigt att vi har den här bakgrunden klar för oss, när vi sedan skall tala om vad Jesus ville göra klart för lärjungarna och vad han vill göra klart för oss. Det är oerhört lätt att bli offer för traditionens makt. Det är så lätt att vi var och en går och bär på ett traditions-gods, som vi gärna vill skall överleva. Vi kommer väl inte ifrån judendomen i den meningen att vi har påverkats av judendomen. Vi vill gärna överföra denna gamla form till det jag skulle vilja kalla för det nytestamentliga andelivet. Vi har våra modeller och föreställningar som vi vill se förkroppsligade. Jesus tar dock inte upp någon diskussion med oss om

detta utan väntar till det ögonblick då vi är mottagliga för undervisning.

Det är märkligt att efter uppståndelsen då lärjungarna sett Jesus, talat med, ätit med och lyssnat till honom, ser vi ändå ingenting som tyder på att de har fått ett vidgat perspektiv eller att gränserna blivit sprängda. De är kvar i sina föreställningar, fördomar och förutfattade meningar.

Vi läser i Apg. 31:4-5:

”När han då var tillsammans med dem, bjöd han dem och sade: Lämnen icke Jerusalem, utan förbiden där, vad Fadern utlovat, det, varom I haven hört av mig. Ty Johannes döpte med vatten, men få dagar härefter skolen I bliva döpta i helig Ande.”

Tecken – för vem?

Här för Jesus in någonting i undervisningen som lärjungarna knappast lyssnade till i det här stadiet. De kom ihåg dessa ord först när Jesus var borta. De började de tänka efter vad han hade sagt. Då samlades de i övre salen för att bedja. Men observera, det var inte löftet om kraft som sysselsatte lärjungarna. De hade fortfarande kvar sina frågor som de ville ha svar på. Det som upptog deras sinnen var visserligen intressanta och spännande frågor, men var inte de väsentligaste. Det väsentligaste var nämligen inte att känna till eskatologin, tider och händelser utan hur de skulle få kraft att leva och fungera som kristna. Det viktigaste var alltså inte frågan om vad som skulle ske om ett, fem eller tio år i samband med Jesu tillkommelse, utan vad som skulle ske nu. Det är alltså oerhört lätt att bli upptagen och intresserad av det som i för sig är intressant och spännande men inte väsentligast. Just därigenom sker också en förskjutning i intresseriktningen, så att vi kanske mera sysslar med framtida händelser i stället för att lösa nuets problem.

Låt oss läsa Apg. 1:6,7:

”Då de nu hade kommit tillhoppa, frågade de honom och sade: Herre skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?”

Han svarade dem: Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt.”

Lägg märke till uttrycket ”det tillkommer icke eder”.

Inför dessa Jesu ord måste vi ställa frågan varför vi i bibeln finner denna detaljrika beskrivning av de händelser som skall föregå Herrens dag men inte Jesu tillkommelse.

Min älskade vän, dessa händelser som Jesus, apostlarna och profeterna pekar på är inte tecken givna åt församlingen. De är primärt givna åt judarna. Församlingen skall inte genom de händelser den bevittnar skrämmas till någon slags förberedelse inför en händelse av den här karaktären. När det i Matt. 24 står att Människosonen skall komma i makt

och härlighet är det inte givet i första hand åt församlingen utan åt judarna, d.v.s. till det folk som är kvar på jorden då församlingen är borta. Lärjungarna talade om tecken, tider och stunder, men Jesus talade om den helige Ande. Där Anden saknas vill man ha tecken, tider och stunder, men där Anden är, där är Jesus. Där är också evigheten, där existerar icke längre tids- och rumsbegreppen. Där är frågan om Jesu tillkommelse ingenting som hör framtiden till. Jesu tillkommelse är nu.

Lärjungarna frågade om tecken och ting som skulle markera Jesu tillkommelse. Varför? De var inte döpta i den helige Ande. De levde kvar i det förpingstliga tillståndet. Men den dagen då Anden föll, ställdes icke längre de här frågorna. Då var det någonting helt annat som uppfyllde deras sinnen och upptog deras tid. Det blev en markant skillnad, inte bara i deras sätt att vara utan också i deras sätt att bära fram sitt vittnesbörd.

Det var Andens vittnesbörd det handlade om. Anden i oss för inte fram något på det sätt som skedde i det förpingstliga tillståndet. Anden är uppståndelsekraften i oss. Och när uppståndelsekraften är i oss så är tidsbegreppen övervunna, vi sysslar inte längre med dess problematik. Vi lever här en kort liten tid och sedan går vi till det land som Gud har berett oss. Här är vi som gäster och främlingar och vi deltar inte i den här tidens sorger och glädjeämnen. Den här tiden har sin religiositet och sin fromhet. Den har sina ideal, maktmedel, inspirationer och instrument, men det hör inte församlingen till. Församlingen har den helige Ande, och det är någonting helt annat.

Se framåt

Lärjungarna ställde hela tiden frågor som var intressanta, spännande och aktuella. Det har ju också varit människans stora ambition alltsedan fallets dag att slå hål på begränsningen för att skåda in i framtiden. Men då lärjungarna framställde de här frågorna, känner vi igen fariseerna i dem.

Ja, vilka känner inte vi igen på sitt tal? Många gånger känner vi igen pingstvännerna, metodisterna och svenska kyrkans folk. Vi måste se situationen som den är. Den kan på vårt tal höras om vi har påverkat av någonting som egentligen inte hör evangelium till. Det kan vara någonting som är tidsbetonat och som haft sin tid i frälsningshistorien. Men den tiden ligger bakom, och det finns ingen anledning att försöka mana fram den på nytt genom att peka på byggnader som restes eller ting som skapades för femtio eller hundra år sedan. Låt oss glömma alltsammans detta och försöka få blicken vänd emot Jesus, bli kristusmedvetna och centrerade. Det underbaraste för församlingen ligger inte bakom utan framför. Vi tackar Gud för

de byggnader som restes under tider som ligger bakom, men vi kan inte fixera oss vid det. Vi kan inte ens dröja vid det historiska skeendet, utan det som är viktigt för oss, är att vi idag blir utrustade på ett sådant sätt att vi kan fylla den andliga funktion som Gud har anförtrott åt församlingen. Lösningen på det problemet är att församlingen blir upptagen med det som är väsentligt, upptagen med Jesus Kristus.

Låt oss läsa Matt. 12:38:

”Då togo några av de skriftlärde och fariseerna till orda och sade till honom: Mästare, vi skulle vilja se något tecken av dig.”

Nog fattar vi att i den här frågan låg det religiös medvetenhet. Frågan var ju inte framställd bara för att snärja Jesus. Det handlade lika mycket om en styrkedemonstration. De skriftlärde och fariseerna utmanade Jesus och begärde att han skulle legitimera sig. Var han en profet och en gudsman, då var deras begäran det minsta krav de kunde ställa på honom. Deras begäran låg helt och hållet på det religiösa planet och var helt i nivå med vad en jude tänkte.

Vårt bevis

Låt oss överföra denna situation på vår tid! Vad är det de kristna i vår tid förväntar sig av en budbärare? Man förväntar sig att det skall finnas någonting i hans budskap och gärning som kan övertyga också tvivlare. Visst har vi bevis, men observera, det är alltid frågan om vem som frågor och vad som är motivet till frågan. Vi har nämligen inget bevis som tillfredsställer den intellektuella människans krav. Vi möter inte människan på det planet. Vi har heller inte något moraliskt bevis som den oförvitlige skulle kunna erkänna. Vi har inget bevis av den karaktären. Men ändå har vi bevis. Vi har sådana bevis som kan överbevisa syndaren att han kan bli frälst. Det beviset är icke tecken och under, fenomenala händelser eller helbräddagörelser. Beviset är profeten Jonas tecken.

Jesus svarade: ”Ett ont och trolöst släkte är detta! Det ästundar ett tecken, men intet annat tecken skall givas det än profeten Jonas tecken.”

Vårt bevis är försoningen. Vi har försoningen att förmedla. På det området har vi fullmakter att lösa den bundna och sätta de fångna i frihet. Men för att det skall ske måste fördomarna brytas ner och alla tankefunder tas tillfånga, så att människan kommer i den situationen att hon upphör att spekulera och ställa intressanta och i och för sig spännande och religiösa frågor. Hon måste förvandlas från en diskussionslysten eller religiöst intresserad debattör till en syndare. Då har vi alla bevisen för att göra människan fri. Och de bevisen är så mäktiga att Guds ohygglige fiende, satan, måste vika för dem.

forts. i nästa nr

SOLVEIG HELMNER, FÖRSKOLLÄRARE

Måste man ha bil, yrke och egen lägenhet?

Som tolvåring tog jag emot Jesus som min personlige Frälsare och fick följa Honom i dopets grav. Detta var under maranataväckelsens genombrottsår i Örebro.

Jag fick följa mina föräldrars kamp och frigörelse från tidigare frikyrka, släkt och vänner, som en konsekvens av det budskap som löd så klart: Utanför

lägret, för att där bära Hans smälek! Allt föreföll mig så enkelt och naturligt och jag såg vägen klart. För att få följa med när Jesus kommer, gäller det att stå fria från allt som vill trälbinda oss.

Men så gick åren och min blick grumlades allt mer. Under studieåren påverkades jag omedvetet av alla moderna teorier och människopåfunder, som till-

fördes oss under förskolläraryrket.

Samtidigt var jag nära att andligen dö, på grund av bristande näring. Min bön och mitt bibelstudium blev alltmer tynande. Det räckte inte att åka på Malmköpingsveckan och enstaka maranatakonferenser, jag saknade ju livsgemenskap med syskon och församlingens fostran. Jag började söka i de olika frikyrkorna, men blev besviken. Jag kände inte igen det budskap som predikades, det var så utsuddat, udden var borta.

Men det erbjöd mig ett lätt väg, man slapp ta några konsekvenser av bibelns evangelium om efterföljelse. Min begreppsvärld blev alltmer förvirrad och till slut fann jag mig själv i ett andligt vakuum och fastän jag bekände mig vara frälst.

Så började en grupp ungdomar med maranatomöten i Örebro igen. Jag gick på mötena, kände igen tonen. Och äntligen såg jag Bibelns budskap i Apg. praktiskt tillämpat, genom storfamiljen och det enkla utgivande liv den levde.

Jag rannsade mitt trygga, omboade liv med yrke, lägenhet o.s.v. men fann att det gav ingen frukt. Efter en ny överlåtelse till Jesus fick jag nåd att börja gå denna annorlunda väg.

Nu bor jag i storfamiljen och får dag för dag fostras tillsammans med syskonen i bön och arbete. Man får ge avkall på mycken egen bekvämlighet och självliv men får så mycket igen av gemenskapens glädje. I denna sena tid behöver vi varandras vägledning och stöd för att ej gå vilse i den religiösa djungeln, och för att bevaras levande och tjänande.

Den väg är smal som leder till livet, men den är framkomlig.

Foto: Örebro-Kuriren

ULLA-BRITT ANDERSSON

Även barnen måste lära sig att dela

Här är Björn, född i februari -77 och när detta skrives storfamiljens yngste.

1 Joh. 1:13.

Ja, det vi hava sett och hört det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån hava gemenskap med oss och vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus.

Ja, vi hör väldigt mycket om gemenskap

i vår stressfyllda tid. Det är åldringar på ålderdomshem, barn som inte har mor och far, ungdomar som söker gemenskap med varandra genom att använda sprit och knark. Vårt samhälle törstar efter gemenskap och kärlek. Vi blir mer och mer som maskiner och ser mindre och mindre varandra. Det går ut på att

bli så produktiv som möjligt och att dra ihop så mycket pengar som möjligt för att sedan kunna öka sin standard. Det kan hända att man tänkt sig en dag bara sätta mig ner och njuta av allt man slitit ihop. När du kommit till punkten upptäcker du till din fasa att du inte ens har ro att njuta. Du känner bara ett stort tomrum i ditt inre och du blir fylld av ångest och undrar är det så här det skall bli? Nej, så vill inte den Gud som har skapat oss att vi ska ha det. Han skapade oss till sin avbild och han ville att vi skulle leva i gemenskap med honom och då lovade han att fylla våra liv med mening. Det är inte bara en kort vistelse i kyrkan och några handslag med så kallade syskon som är gemenskap. Nej, den gemenskap Gud menar den sträcker sig så mycket längre.

Längtar du efter dina syskon i vardagen? Det gör jag. Jag längtar varje dag att få se dem, att få tacka Gud och bedja om det som fattas med dem. Det tror jag Jesus menar med gemenskap.

forts. sid. 15

TORBJÖRN HELMNER

Jag såg kompisar brytas ner till oigen- kännlighet

Jag flydde från alla frälsningstankar. Ut i världen. Övertygades alltmer om

att politiken hade svaret på människans fråga om mening med livet. Samtidigt

såg jag med förvåning på kristna skolkamrater och deras tillvaro fylld med tal om glädje, lycka och gospelidoler. Men hela tiden fanns där känslan av tomhet inom mig som varken politiska slagord eller fanatisk kampanda kunde mätta och jag sökte mig in i en värld omsluten av sötaktiga rökslingor och psykedelisk musik. För den som nådde botten där var allting slut. Jag såg kompisar brytas ner till oigenkännlighet . . .

Ungefär samtidigt kom en ung maranatagrupp till Örebro. De bodde tillsammans i en s.k. storfamilj och satsade all sin tid på evangelisation.

I dag ett år efter omvändelsen är Thorbjörn i full aktivitet i evangelisationsteamet i Örebro. Frälst, döpt och andedöpt, med andra ord som en ny människa, satsar han all sin tid på att att vinna andra för Jesus.

DAGMAR HERMANSSON, ÖREBRO

Käre vän vad du än gör - ta emot JESUS!

– Det är välsignat att få tala med människor om frälsningen.

Jag har ofta önskat vittna i Midnattsropet, men det har inte blivit av förrän nu. I möten har jag haft tillfälle att säga något ord och sjunga någon sång eller kör. Man kan också få vittna på gator eller där man befinner sig.

Jag har även deltagit i församlingen, storfamiljen och hjälpt till lite i affären, där man träffar människor som man kan få samtala med om Gud och frälsningen. Ja det är välsignat att få tala med människor om frälsning, att inte föreställa sig, utan vara precis sådan man är, vara ärlig.

Jag blev faktiskt omvänd och kom till tro, då Maranata började på 1960-talet i Örebro. Men jag kan minnas

minst tre andra nådestillfällen tidigare i mitt liv. Gud söker nog en människa mer än vanligt ibland. Jag bad och sökte, men jag kom inte igenom, som vi brukar säga. Det var ingen som under visade mig om dopet eller överhuvudtaget hjälpte mig att komma längre, tills Imsen kom till Örebro. Det var möten i Folkets Hus med mycket folk och stor sångarskara.

Det var verkligen väckelse. Jag såg att många var under Guds kraft så de skakade i hela kroppen. De talade i tungor och profeterade och dansade i anden. Min tanke var: "Det finns en Gud i denna mörka värld" (senare

förstod jag att den Helige Ande som talade till mig i mötena). På så sätt var det mycket som klarnade för mig. Gud sökte mig då jag var i ett stort mörker, jag hade blivit lämnad ensam.

Gud söker en människa under glada dagar men talar också under mörka stunder. Det är viktigt att ta vara på nådestillfällena när de kommer. En dag är det för sent, när döden kommer. Det kan gå fort eller sakta. Gör upp din sak med Gud! Bed om dina synders förlåtelse (för vi har alla syndat, fast vi inte vill erkänna det). Tro att han har hört dig om du av ärligt hjärta beder! Det är

forts. sid. 15

JESUS KOMMER

— det revolutionära budskapet
världens folk måste få höra idag.
Samtal med
D.W. Spaine-Young, Sierra Leone

— Vår önskan är att starta en fri evangelisk grundskola, säger Spaine Young. Vi är eniga om uppläggningsen men våra ekonomiska resurser är mycket små.

Under början av 60-talet inleddes den frigörelseprocess som definitivt bröt de vita kolonialväldenas makt över den afrikanska kontinenten. Stat efter stat proklamerade sin självständighet. Britter, fransmän och holländare, skakade av världskriget, stod maktlösa och den generation unga ledare som fått sin fostran vid de europeiska universiteten trädde nu fram och spred de nya demokratiska ideerna över Afrika. Idag lever över 800 miljoner afrikaner i självständiga stater. De vita skamfläckarna på den politiska kartan Rhodesia och Sydafrika m.fl. utgör knappa 10% av kolonialvälden som existerade 1939.

Sierra Leone på Afrikas västkust, som fick sin självständighet 1961 har skonats från de inre strider som skakat många av de nya nationerna.

När vi i vårt samtal med Spaine Young frågade hur han såg på den befrielsekamp som just nu pågår i vissa delar av Afrika sa han vänligt men bestämt: — För mej är ingen revolution viktigare än den som åstadkommes genom budskapet Jesus kommer! Det är vad alla folk behöver höra idag oavsett den politiska situationen.

Spaine Young läraren och förkunnaren från Sierra Leone började sitt besök i Sverige med ett besök under skolungdomsveckan på Blommenhof och reste sedan runt i Maranatagrupperna i Sverige från Nässjö till Lindesberg med påskkonferensen i Stockholm som utgångspunkt.

Det är svårt att avgöra vem som är mest överraskad över av den här nya kontakten, den unga församlingen i Sierra Leone, eller Maranatafolket. Klart är att den kommit till genom Guds förunderliga ledning.

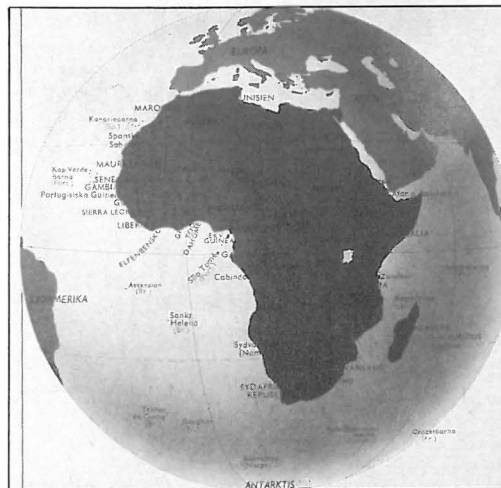
— Vi bad allvarligt till Gud, berättade

Spaine Young. Hela församlingen gick in i fasta därför att vi upplevde behovet att vi måste utvecklas, få nya impulser och nya kontakter. Inte med en institution eller "mission", det har Afrika redan för mycket av. Nej vi önskade gemenskap med en levande församling med rak evangelisk kurs.

— Och jag tror att vi fått upplevt bönesvar, sade Spaine Young.

— Jag ärvde en metodistisk grundsyn och ett metodistiskt dop från mitt hem, säger Spaine Young, när vi ber honom berätta något om sig själv.

— Min far var lärare och förkunnare

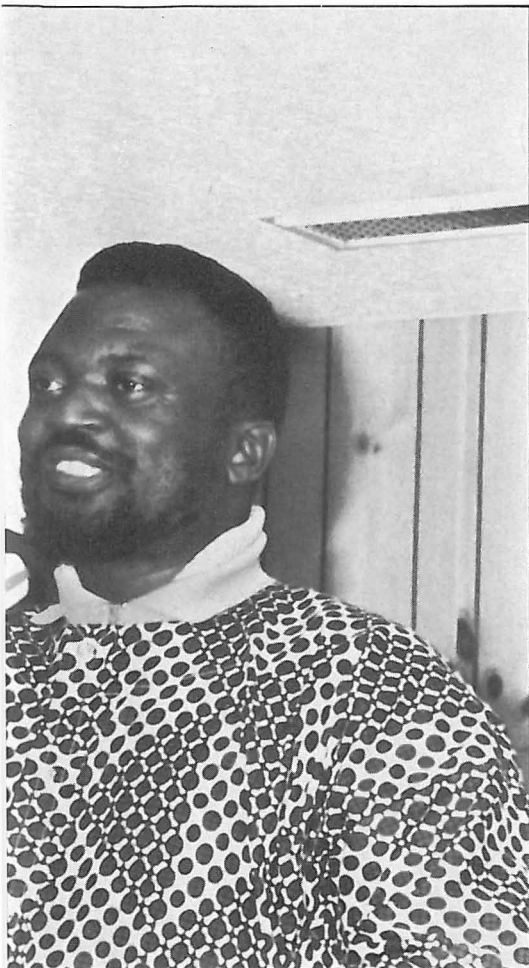

Med alla sina dolda resurser är Afrika morgondagens kontinent. En utmaning för det väckelsekristna budskapet.

under hela sin livstid. Och vi stammar från en slavsläkt. Mina förfäder tillhörde de stora skaror av slavar som fick sin frihet i Freetown, Sierra Leones huvudstad som fått sitt namn från den epoken.

— Jag blev personligt omvänd till Kristus först 1967 efter en tids allvarlig sjukdom.

— Min syster, som är pingstvän, inbjöd mig till mötena. Jag var sjuk och mycket svag men där upplevde jag det

Spaine Young vittnar för en invandrare i Örebro.

fulla evangeliet till omvändelse, helbrägdagörelse, dop och andedop.

— Men det var inte i någon av Free-towns 24 (!) pingstförsamlingar som jag gjorde mina fortsatta erfarenheter med Herren utan i en liten grupp fria syskon i staden Makeni i norra Sierra Leone.

— Freetown är en mycket kyrklig stad, berättar Spaine Young.

— På söndagarna är det alldeles stilla, säger han ler och skakar på huvudet.

— Gruppen i Makeni tog alltmer av min tid. Jag hade lärartjänst i Freetown och fick resa emellan under veckosluten. Vår föreståndare en polis, fick emellertid förflyttning och ansvaret kom alltmer att läggas på mig.

— Vi hade mycket svårt att få lokal. Men beslöt att samlas till bön i det hus jag hyrde en lägenhet.

— Men vi tvekade för hyresvärden var en förmögen och mäktig muslim. En pilgrim som varit i Mecca. Några vänner till mannen berättade att kristna börjat samlas i hans hus och försökte på så sätt få oss ur huset. Men vår hyresvärd var en djupt religiös man som respekterade människor som bad.

— Vi var en mycket liten grupp som började. Vi arbetade från grunden med bönemöten varje dag. Ofta avskilde vi perioder för fasta. Detta var i okt. 1971.

Nöden finns där

— Allt eftersom arbetet växte föddes en längtan hos mig att kunna nå längre. Vi hade möten på olika tider ofta flera kvällar i sträck och människor frälstes. Evangelium visade sin kraft bland människor i nöd och vi förstod att församlingen måste ta ett mer konsekvent ansvar.

— Jag är ju också lärare och känner djupt för barn och ungdom. Det finns en hel del analfabeter bland ungdomen. Det är föräldralösa barn som lever sitt liv på gatorna. Nöden finns om man vill se den.

Spaine Young berättar vidare om hur planerna tagit allt fastare former. Församlingen har lyckats köpa en tomt och är nu i full färd med byggnadsarbetet för ett eget hus.

— Det är så mycket att tacka Gud för, säger Spaine Young. Det händer så mycket av gudsingripanden i vardagen. Rent mänskligt sett hade vi inte haft en möjlighet att fullfölja bygget.

— När allt var klart tomtens utsedd och inköpt och vi stod färdiga att börja bygga lämnade plötsligt en hel grupp församlingen. Det fick den effekten att de övriga blev missmodiga och stannade hemma. Det var en oerhört svår tid och jag beslöt att gå inför Gud i fasta. Vi höll ut några stycken med vissa uppehåll i 9 månader.

— Och syskonen kom tillbaka. Ja, dom kom som droppar, säger Spaine Young och ler.

— Vi är inget rikt folk men vi har kommit överens om ett fast bidrag som betalas av var och en. Vissa bidrag är mycket mycket blygsamma men de kommer regelbundet och Herren välsignar dessa syskon. De kommer med det de har, stolar, kärler eller virke.

— Vad har ni planerat för verksamhet

när huset blir färdigt?

— Förutom ren mötesverksamhet, som vi önskar kunna ha när som helst på dygnet, planerar vi för ett gästhem. Ungefär som ni har på Gamla Bro. Och så utrymmen för skolan, som kommer att bli själva hjärtat i vårt arbete.

Skolan i centrum

Det var i det sammanhanget Spaine Young berättade om församlingens önskan att få nya och inspirerande kontakter.

— Jag blev mycket intresserad när min bror, som studerar teologi i Bryssel, kom hem och berättade om en församling i Sverige som levde i och för ropet Maranata — Jesus kommer. Han hade mött några arabiska studenter på skolan. De berättade om en resa i Sverige och att de bott på ett härbärge som hette Gamla Bro. Min bror Solomon ordnade ju sedan så det blev möjligt med ett besök under er påskkonferens 1975 och hans vittnesbörd om ert arbete och er frihet tände en förhoppning hos oss alla.

— Vi är inte motståndare till de traditionella missionerna. Vi tackar Gud för att grunden en gång är lagd. Men vi önskade gemenskap med en fri, europeisk församling, med rak evangelisk kurs. Institutioner och organisationer finns det redan för mycket av.

— Och jag upplever under mitt besök här något av ett bönesvar.

— När tror du ni kan börja i de nya lokalerna?

— Det är en ekonomisk fråga. Men vi är eniga om uppläggningsen av verksamheten där skolan kommer att stå i centrum vid sidan av det evangeliska arbetet.

— Vilken är den främsta anledningen till att ni vill starta en skola?

Muslimska lärare

— För det första ser vi det nödvändigt att våra barn får en enhetlig undervisning i såväl andliga som teoretiska ämnen.

— De får en viss kunskap genom förkunnelsen i församlingen men det kan inte vara riktigt att sedan sända dem till de katolska eller t.o.m. muslimska skolorna i statlig regi.

— Mina egna barn går exempelvis i en katolsk skola och detta är skäl nog att börja egen undervisning i sant evangelisk anda.

— När vi börjar skolan slipper jag också de tröttande resorna mellan Freetown och Makeni.

— Vilka åldrar kan komma ifråga?

— Alla åldrar. Från 6 till 12 hoppas vi kunna få med.

— Blir det en öppen skola?

— På samma sätt som jag hört att ni planerat Pilgrimsskolan kommer vi att

forts. sid. 16

– När jag första gången mötte Maranata kunde jag inte fatta att man kunde se en sådan syn i Sverige, berättar Christina Imsen.

– Det var på Hasslö sommaren -69, det var dop i havet och jag tror hela ön var på fötter. Folkströmmen, lovsången, musiken allt andades av den väckelse-atmosfär man läst om men aldrig upplevt i verkligheten.

– Jag kom från Frankrike efter ett OM-läger, brann för evangelisationen och längtade oerhört efter ett rikare liv och djupare gemenskap. Jag såg vägen in i väckelsen som ett bönesvar.

– Maranataväckelsen var väl ganska omdiskuterad, även i mina kretsar, men jag tyckte i min enfald att de når ju i alla fall ett skikt som vi aldrig möter. Idag förstår jag att detta budskap **Jesus kommer** är livsnödvändigt för hela kristenheten.

Christina hette alltså Sonesson, innan hon mötte Per-Arne och är bokstavligen talat uppväxt med sången och väckelsemötet i hjärtat av Småland.

Christina sjöng fint och med inlevelse. Vägen låg öppen för en ny begåvad generation som hela svenska folket lärde känna genom TV:s sändningar från Björngårdsvillan. Kanske var det på Björngårdsvillan som den i dag så kommersialiserade gospelkarusellen startade.

Hoppade av

– TV sändningarna var bra för skivproduktionen. Jag var med i Västkustteamet, (med bland andra Pelle Karlsson). Mitt i allt var det något som protesterade inom mig. Det var något meningslöst i alltsammans. Många ringde och ville göra inspelningar men jag kunde till slut inte ställa upp. Jag hade upplevt väckelse och sett en ny väg.

På hösten 1969 började jag på småskoleseminariet i Skara. Jag hade fått ny inspiration och fick många tillfällen att vittna i skolan. Många kristendomslektioner förvandlades till samtalsmöten inför en öppen bibel.

Min första tjänst blev sedan en småskola utanför Stockholm. Jag hade flyttat till Johannelund och där började den nya spännande tiden där vi läste, och levde i Apg. 2.

– Det blev på sätt och vis en fortsättning på min tid i Operation Mobilisation. Vi var i Frankrike två somrar och helt hänvisade till existensminimum.

– För mig personligen var det en oerhört fostrande tid. Vi var uppdelade i team och gick från dörr till dörr med evangelium. Disciplinen var mycket hård. Men det dominerande draget var inte Jesus kommer, utan evangelisationen.

– Vad som idag ger mig motivation till en ny livsstil med allting gemensamt är just detta maranatarop Jesus kommer och vi har en stor uppgift att förkroppsliga bibelns livsideal som ett vittnesbörd i vardagen.

– Nu när man "hoppat av" ser man hur onaturlig livsföringen ute i samhället har blivit, säger Per-Arne och Christina. Och det går ut över gemenskapen med barnen och de andliga syskonen.

Barn är mer än daghem och snabbmat

Samtal med Per-Arne och Christina Imsen, Örebro

– Ja, när vi så kom till Örebro växte det vi talat och bett om så mycket enkelt och naturligt fram i vardagen på Nygatan.

– Maranata var i Örebro igen. Kände folk igen er – och budskapet?

– Det började med en ganska stor tillströmning, säger Per-Arne, som även

var med när Maranata-väckelsen svepte fram över staden i början på 60-talet.

– Men det var liksom 60-talet som hägrade. Nu hade budskapet förlängts och fördjupats. Kanske det verkade fränstötande.

– De nya riktlinjerna drogs upp utifrån Apg. 2 för vi hade upplevt välsignel-

sen av att gå en ny väg även om det var förknippat med stora offer. Och det var under den första tiden i Örebro 1974 som broder Gustaf Larsson började åka till mötena. Ja ibland cyklade han de 8 mil från Myrhult och i förra numret kunde vi läsa hur Gustaf upplevde budskapet. Hur det med ens blev klart för honom att Guds ord talar om en möjlighet att ge allt här i tiden. Gustaf skänkte sitt hemman till Pilgrimsskolan och välsignelsen lägrade sig över gården. Men förföljelsen lät heller inte vänta på sig. Man kan bli åtalad och hotad att bli fräntagen allt man äger, eller rättare sagt skänkt, för en sådan trons handling i Sverige 1977.

Väckelse och försakelse

Arne Imsen sade för en tid sedan att hade tio syskon gjort som Gustaf vid det tillfället brutit upp och delat sina ägodelar i församlingen hade den väckelse vi alla så innerligt längtar efter och behöver, varit ett faktum i dag.

– Tänk, fortsatte Imsen, tio sådana åtal skulle ha skakat om i vår byråkrati. Men trögheten på det här området är smärtsam att konstatera inte minst med tanke på att dagen kommer då vi själva inte har rätt att välja var vi skall placera våra rikedomar. Vi går in i den av Guds ord förutsagda totalitära världsordningen, sade Imsen.

Frihetsparollen från Nya Testamentet "Gå utanför lägret", som hördes

Frihetsparollen från 60-talets början, "Gå utanför lägret", och som hörsammades av tusenden har fått sin profetiska förlängning. Idag gäller uppbrottet inte bara kyrkliga eller politiska system utan även vårt eget trygga, borgerliga privatliv. Bilden från ett av de stormiga mötena i Folkets hus. Arne Imsen döper sin son Per Arne.

över landet och hörsammades av tusenden har idag fått sin förlängning. Idag gäller uttåget inte enbart kyrkliga system eller politiska läger. Kallelsen når oss att bryta upp från våra trygga hem i mer eller mindre borgerliga miljöer och där praktiskt taget hela västerlandet somnat in i sina TV-soffor. En ny generation ger sig nu ut på trons äventyr och ställer hela sin förtröstan på Herren. Ofta möter vi från dessa unga pionjärer frågan – Varför fick vi inte tidigare undervisning i hemmet och i våra församlingar om det urkristna gemenskapsidealet i Apostlagärningarna 2? De traditionella trygghetsbegreppen som utbildning, karriär, pengar, skrotas och ersätts av nya: tro, frihet, oberoende, nödtorft, allting gemensamt. Och när det gäller storfamiljerna runt om i landet måste det sägas att insatserna är imponerande. Där existerar ingen ungdomsarbetslöshet och egentligen räcker veckans sju dagar inte till. Vi skulle allt behöva en åttonde. Som sabbat.

Familjen växer

Storfamiljens tid på Nygatan i Örebro präglades av trångboddhet, salighet och rivningshot.

– Vi var tvungna att bryta upp utan att hitta lämpliga ersättningslokaler, säger Per-Arne. Vi hade då i flera månader, praktiskt taget varje dag, sökt utrymme för verksamheten utan resultat.

– Några flyttade ut till Varberga andra till hyresrum. Det var ingen ideal-lösning och vårt stora dagliga böneämne var att få ett ställe där vi kunde bo tillsammans.

– Så en dag öppnades Järntorgsgatan 7. Först affärslokalen och sedan några månader därefter hela tre våningar med sammanlagt 25 rum i gårdshuset.

– Och som ett yttersta bevis på Herrens godhet emot oss fick vi även hyra en stor lägenhet mot gatan som församlingsvåning.

– Och strax före jul kunde hela storfamiljen i Örebro nu närmare 25 personer flytta in på Järntorgsgatan 7. Mitt i stadens centrum.

Några rum kommer i framtiden att användas för Pilgrimshem och vi ser det som en första uppgift att iordningställa dem. Måla och tapetsera, säger Per-Arne.

I storfamiljen finns många barn. Närmare tio småtingar de allra flesta i förskoleåldern. Christina är mamma till Eva-Marie 2 1/2, samt tvillingarna Rakel och Rebecka 1 år.

– Jag har varit med om en andra omvändelse när det gäller barnen, säger Christina. Först nu ser jag hur påverkad man egentligen blir av allt tal om "kvinnans nya roll". Jag måste erkänna att för bara en kort tid sedan gjorde jag allt för att få komma på möten och vara med ute. Hade svårt att klara isoleringen. Nu upplever jag en gudstjänst i hemmet. Jag har upptäckt barnen på ett nytt sätt, ser i dem själva livets mening.

– Bilden av barnfamiljen ute i samhället handlar mest om snabbmat och daghem. "Var skall vi göra av barnen?". Den ursprungliga, innerliga gemenskapen har gått förlorad. Men man ser det först när man hoppat av.

– Jag saknar egentligen bara en sak, säger Christina, och det är att komma närmare naturen.

– Att få bruka jorden, odla grönsaker och överhuvud taget komma bort från prestationssamhällets alla konstlade behov menar Per-Arne och Christina.

Finns tillhands

– Utvecklingen har ju gått i samma riktning när det gäller den kristna gemenskapen menar de. I Guds ord ser vi ju klart och tydligt att de första kristna levde mycket närmare varandra i vardagen. Bibeln talar om att tjäna varandra att ha omsorg om varandra och visar att de möttes varje dag. En mycket viktig del av det kristna livet som gått förlorat genom att vi bor så åtskilda. Idealet är att mötas åldringar, barn och ungdom i en daglig gudstjänst.

– Men det var alltså idealet. I många stycken har vi långt kvar till förverkligandet, säger de. Men vi har fått del av en profetisk förkunnelse. Kursen är liksom utstakad.

forts. sid. 15

När det började dra ihop sig till uppbrott från vårt hem i Solna, ville vi nog gärna vara med och tala om Gud, eller åtminstone diskutera om var, och vilka vi skulle bilda storfamilj tillsammans med.

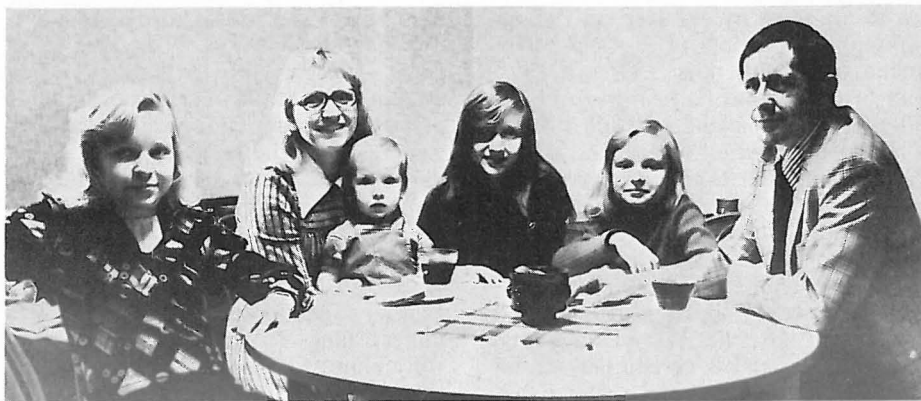
Men det är som med allt annat i Guds rike. Han är mästaren, vi är redskapet. När det så blev klart, att i Örebro öppnade Gud en väg för oss, var det bara att handla snabbt.

Väl på plats gjorde man den upptäckten att i det dagliga umgänget med syskon blottades både goda och mindre goda sidor, som lätt doldes i en traditionell möteskristendom, där man såg varandra välpolerade både till humör och kläder. Vi förstår att den upptäckten får alla göra.

Så skall då plötsligt mina kantigheter stötas med andras. Det blir kollision och vid varje kollision försvinner lite av skrovligheten, och så känner man hur kärleken till syskonen växer.

Men vi har ju inte valt den här livsstilen med det målet, att bli mer finslipad och kultuverad, eller för att det skulle vara mer praktiskt och ekonomiskt. Det som driver oss är visionen att förverkliga Guds ord om att "ständigt var dag" Apg. 2:46 och "allting gemensamt" Apg. 2:44. För att i den familjen få FÖDA ANDLIGA BARN, kunna nära dem och föra dem framåt på frälsningens väg.

Men Gud måste börja med oss. Skickliggöra oss för det uppdraget. Vi är

Hela familjen Christensen samlad: Gitte, Ulla, David, Tove, Kate och Ib.

Plötsligt skall mina kantigheter stötas mot andras

tacksamma att vi fått den här chansen, samtidigt som vi måste vara på vår vakt att vi inte stänger in oss i vår "lilla storfamilj", för nu är vi så "sammanväxta" och "lagom många" så nu ska vi inte ha fler barn.

Barnbegränsningen ligger i tidsandan och smittar gärna av sig i det andliga livet.

Vår livsuppgift är att förmedla LIV?

Utrustade med överbevisning i ANDE OCH KRAFT ska vi ut till människor som inte fått samma chans som vi. Men vi har bråttom, det är krig och Jesus kommer snart. Vårt liv måste bli till vittnesbörd. Tältpluggarna får aldrig slås ned för djupt.

Vi ska snart evakueras!

Ulla och Ib.

Jag vill berätta lite om hur jag blev frälst.

Jag är född och uppvuxen i Hällefors. Jag gick i söndagsskolan och blev konfirmerad, men mina föräldrar och syskon tillhör inte någon församling, så jag hade aldrig varit i någon frikyrka.

När jag gick sista året på gymnasiet började jag brevväxla med en kille som kom från ett troende hem utanför Gävle. Och hösten-75 flyttade jag upp till Gävle. Och genom den här killen kom jag i kontakt med hans föräldrar och syster, som är frälsta. Själv var killen avfälling.

Jag var ganska ofta hemma hos denna familj och tyckte väldigt mycket om dem. De försökte aldrig påtvinga mig deras tro, men ändå upplevde jag att de hade något som jag saknade.

Sedan våren-76 blev det tältmötesserie i Gävle, pingstförsamlingen. Och då på det andra mötet blev jag frälst. "Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då blir du frälst". Rom. 10:9-10.

Det var den 23 maj ifjoll.

Sedan flyttade jag till Örebro i aug.-76 där jag går på skola. Men jag kände mig ensam. Besökte olika kyrkor, men fick aldrig kontakt med någon. Jag är

Christina Nilsson:

Söker sommarjobb på Malmahed

ganska blyg och har svårt att få kontakt med folk.

Men tack och lov, Jesus är min vän. Jag brevväxlade med den kristna familjen, och de bad för mig, att jag skulle bli döpt och komma med i någon församling.

Jag började brevväxla med en tjej från Sundsvall som var maranatavän. Och hon spelade in ett kassettband till mig med kristna sånger och på det bandet sa hon så här, "att om man skulle gå med i någon församling i dagens läge så skulle man gå direkt till Maranata".

Ja, jag tänkte mycket på det där.

Och så några dagar senare, närmare bestämt den 19 jan. i år, tittade jag i telefonkatalogen och fick tag i telefonnumret till Maranataförsamlingen i Örebro.

Efter många om och men ringde jag slutligen upp.

Det var en äldre syster som svarade och hon sa att jag skulle komma till Järntorgsgatan på en gång.

Och det gjorde jag.

Jag fick då prata med Eivor, som berättade lite om storfamiljen och maranataförsamlingen. Jag visste inte

forts. sid. 16

Gitte 12 år:

Det finns alltid någon hemma

– Är det stor skillnad på att bo här och i Solna?

– Ja förut bodde vi ensamma nu bor vi tillsammans. I storfamilj.

– Vad är en storfamilj?

– Vi bor tillsammans. Det är naturligt på något vis. Man har alltid något att göra när man kommer från skolan.

– Det finns alltid någon hemma. Förut när mamma och pappa var borta fick man vara ute och vänta ensam.

– Vad säger dina kamrater, brukar ni tala om att du är frälst och bor och lever på ett annat sätt?

– Ja jag har berättat för mina kamrater och dom har varit här och hälsat på flera stycken.

– Vad skall du göra i sommar?

– Malmköping!

– Du skall alltså vara med i Pilgrimsskolan på Malmahed under hela sommaren. Har du några önskemål om hur det skall vara upplagt. Sätt upp schema för en dag får vi se.

– Först morgonbön och frukost. Sen skall det vara fritt. Så ungdoms-

möte, lektion alltså, på förmiddagen. Och middag. Sen skall vi ha orientering i skogen! En lektion på eftermiddagen, ja sen är det väckelsemöte på kvällen.

– Vill du vara med hela sommaren?

– Ja helst.

– Och du är frälst och döpt?

– Ja jag blev döpt i Pingskyrkan och andedöpt på Johannelund.

– Det måste du berätta.

– Det var efter en ungdomsvecka.

Alla hade åkt hem och nästan alla i min klass hade blivit andedöpta – utom jag. Min syster och jag gick in på ett rum ensamma och bad. Vi gjorde så några dagar. Och så blev jag också döpt i den helige Ande, säger Gitte Christensen som är 12 år.

BARN...

forts. från sid. 13

– När det gäller allting gemensamt så är det något jag längtat länge efter, menar Christina. Det stämmer så överens med den evangeliska kärleks-

tanken. Men man har aldrig sett det i funktion.

– Vad har ni för ideal när det gäller evangelisation?

– Jag tror inte evangelisation i första hand handlar om att stå här eller där vid en viss tidpunkt och sjunga en sång. Vi måste ständigt leva som ett vittnesbörd för människor, säger Per-Arne. Överallt möter man nöden och det är viktigt att finnas till hand även i de små situationerna.

– Förr var det ju så att de kristna levde liksom två liv. Ett privat med förvärvslivet, affärerna och ägodelarna och ett församlingsliv mestadels då på helgerna.

– Vi har upplevt kallelsen att gå vidare här, fortsätter Per-Arne.

Efterföljelsen, att leva närmare Jesus måste ju gälla alla dagar.

Det sägs ibland att vi sysslar för mycket med affärer men i verkligheten är det bara så att vi öppet redovisar våra materiella behov och genom olika metoder försöker tillgodose dem. Det är ingenting nytt och vi ser exempelvis hur Paulus förde med sig sin lilla rörelse – tältmakarverkstaden – för att försörja sig själv och sina medarbetare. Det tog sin tid. Men han kunde på ett suveränt sätt disponera och prioritera sin dyrbara tid.

– Men nu ser jag fram emot en sommar på Malmahed, säger Christina, med barn och pilgrimskola, sol och bad.

Vi borde egentligen ha samtalat mer om skolan och kanske även något om den kristna sång och musikmarknaden. Men det får vänta tills nästa gång.

VAD...

forts. från sid. 9

viktigt. Så börjar du att tacka och leva för Gud.

För att bli bevarad och kunna hålla ut i tro tills vi en dag skall stå bärgade därhemma, är det livsviktigt att delta i församlingslivet bland brinnande vänner, genom bönen, lovsången, bibelläsningen och gemenskapen. Det är härligt att få gå på möten och prisa Jesus.

I påskas när vi var i Stockholm, föll Anden över oss, när vi alla sjöng och prisade Jesus. Jag kände precis som den afrikanske brodern som var med oss på mötena även i Örebro, att han inte kunde vara stilla, utan bara ville dansa. Det gör jag också när jag blir salig. Man får fröjda sig som ett barn med hela sin varelse. Gud var tack och lov "Alla mina källor har jag i Gud".

När jag blev frälst, bestämde jag mig: "Nu eller aldrig". Då blev jag lugn och fick frid, all rädsla försvann. Jag ville försöka vinna någon själ för Gud. Att bedja med någon är det underbaraste som finns. Jag fick många nya vänner, och Gud har varit god och hjälpt igenom allt sedan dess, igenom små och stora prövningar.

Käre vän, vad du än gör i livet, det enda som kan tillfredsställa dig är att ta emot Jesus till frälsning i ditt hjärta. Det finns ett evigt liv efter detta, vad du än tror.

Åkallen honom medan han är nära! "Söken Herren medan han låter sig finnas."

Fridshälsningar
Dagmar Hermansson

ÄVEN...

forts. från sid. 8

Jag är så tacksam till Gud att han visar oss en väg där vi till 100% kan tjäna honom och leva med syskonen i gemenskap med honom, i vardagen. Tänk att få ha en syster eller broder som arbetskamrat. Att kunna avbryta arbetet och ta en bönestund i stället för att gå till ett rökigt kafferum och utbyta skvaller. Tänk att få sjunga "Tack och lov" och be Gud välsigna maten innan man börjar äta! Kom ihåg en sak att det är ett som är viktigt och det är att du brukar din tid riktigt. Våra liv är inte långa och en dag ska vi göra räkenskap. Vad betyder

våra pengar? Vad betyder våra saker? när vi i alla fall inte kan få frid.

Livet är en strid, ja det är verkligen sanna ord. Det är en strid även för oss men vi har funnit att man kan säga till varandra vad man har på Hjärtat, negativt som positivt och det är klart att det kan göra väldigt ont, men vilken fostran. Att nötas ihop och gemensamt lösa problemen. Ibland blir jag ledsen och gråter precis som alla andra men så tänker jag efter och då upptäcker jag kanske att det är jag som varit dum. Därför är jag så glad att det finns ord som heter förlåt. Det borde vi använda mer. Allt detta måste även våra barn lära sig för det är inte alltid så lätt att förstå att man skall ha allting gemensamt, när man är ett litet barn. Vi mödrar tycker förstås att vårt barn har rätt och vi gör ibland en höna av en fjäder. Det är svårt att vara rättvis men jag märker mer och mer att det är inte mina barn och andras ungar utan "våra ungar".

Vi längtar efter dig och jag vet en som längtar ännu mer, det är Jesus. Först och främst gemenskap med Honom och sedan med syskonen.

Rapport från Bergslagen

Från Spaine-Youngs besök i Lindesberg.

Vi hade planerat ett anfall mot Kopparberg. Den 1:a maj skulle vi starta. Dagen började med strålende sol, flygande fanor och klingande spel. Efter demonstrationer och jeremeiader av politiska celebriteter blev det maratamöte i Folkets hus lilla sal.

Tillslutningen var god och alla utrymmen tillvaratagna. Och lovsång i st.f. klagomål.

Axel R Olsson som predikat evangelium i dessa trakter för mer än 50 år sedan uttalade sin glädje över att mötet kommit till stånd och hälsade fam. Dahlberg välkommen. Han redogjorde också för våra planer på fortsatt verksamhet på orten. Bergslagen kan ännu få uppleva en besökelsestid då frälsningsfrågan blir aktuell och Guds ord går fram med makt.

Endast ett är nödvändigt — sade väckelsepredikanten — och han mahnade till omvändelse — och till trohet mot Herren.

Ty tiden är nära och lönen väntar. "Väl är mörkret stort uppå vår jord, men se Kristus lever".

Stenad

JESUS...

forts. från sid. 11

inbjuda alla kategorier till undervisningen.

— Hur kommer ni att finansiera skolan?

— Församlingen och föräldrarna får hjälpas åt. Jag tror även att vi kan räkna med ett visst stöd från den statliga skolan. Men jag måste säga att vi är bävande. Våra resurser är mycket små. Vi har t.ex. inte ens råd att trycka traktater till mötena. Men vi är mycket lyckliga över att ha kommit så här långt.

— Kommer ni att lyckas?

— Min far var lärare och förkunnare hela sitt liv. Jag har varit lärare i 20 år. Vi hoppas att med den erfarenheten och Guds hjälp kunna skapa en idealskola!

Spaine Young är 42 år. Under vårt samtal är han öppen men nästan lite lågmäld och med en utstrålning av intellektuell och andlig ärlighet. Något som han förmodligen också väntar att möta hos bekännande kristna.

Spaine Young är också en erfaren andens man och vår broder deltog i möten under stor gripenhet. Efter de första takterna i en Maranatakör var han helt inne i rytmen. En rytm som bara afrikanen kan leva upp till.

Vår broders något försiktiga attityd visar något av det nya Afrikas självständighet. Jag frågar honom om han personligen är misstänksam mot de traditionella missionerna.

— Kommer det en reaktion utifrån den ökade kunskapen om Afrikas blodiga historia?

— Jag tror att de flesta i första hand ser på allt det goda som missionen har utträttat i Afrika. Men vi måste komma

ihåg att afrikanen är mer förtryckt än man kan tro. Och det finns ett gammalt ordstäv som säger "den som är gång är slagen är dubbelt rädd".

— Om vi ser på kolonialismen finns det många exempel på hur det gick till när de vita övertog landstykke efter landstykke. Det hände att de vita sa — här är bibeln, får vi land.

— De kom med religionen och afrikanen öppnade sitt hjärta och upplät sitt land. Religionen blev i många stycken en inkörsport.

— Därför, menar Spaine Young, kommer det ut missionärer idag som gör sig oberoende av Afrika kan han i värsta fall bli betraktad som imperialist.

— Hur ser du på befrielsekampen i södra Afrika?

— Befrielsen måste ju komma. Processen är igång och kommer från folket.

— Men för mej finns det ingen revolution viktigare än den som åstadkomes av budskapet: Jesus kommer! Det gäller alla folk oberoende av de politiska situationen.

— Finns det en fara för missionärerna idag?

— Absolut inte i Sierra Leone. Vi lever i ett ganska tryggt land. Evangelium kom tidigt till vårt folk. Och vår president dr Siaka Stevens är bekännande metodist.

— Förkunnas Jesu andra tillkomme bland kyrkorna i Sierra?

— Det finns i läran i de evangeliska kyrkorna. Men ingen lever som om det skulle vara aktuellt. Budskapet är samhällsanpassat. Och vi måste bli en väckelse signal i den andliga tryggheten, säger Spaine Young som om det skulle gälla Sverige.

— Vårt samhälle skulle behöva uppleva en revolutionerande väckelse. Kristendomen måste bli synlig.

— Vi hoppas kunna gå ut mer på gator och torg. Som ni gör. Vi har inga möjligheter att trycka traktater det är för dyrt. Vi måste gå själva.

— Även skolarbetet blir en evangelisationskanal där tron kan bevisa sin kraft. I andedop, helbräddagörelser och omvändelser. Bland ungdomen finns stora problem bl.a. opium och alkohol blir alltmer vanligt. En del sover ute direkt på gatan. Skolan behövs också med tanke på att en stor del av våra lärare är muslimer!

— Det finns stora grupper som ännu hört evangelium muhammedanerna eller folket långt ute på landsbygden och där behövs det en pionjärinsats.

SÖKER...

forts. från sid. 14

ett dugg förut. Jag blev intresserad och förstod att det var Gud som hade fört mig hit.

Under dessa månader har jag fått uppleva så mycket, och jag har kommit Gud mycket närmare. Jag har blivit både döpt och andedöpt. Och så har jag fått många underbara trossyskon. Det är en fantastisk gemenskap och det här med storfamiljer känns riktigt. När jag blir klar med min utbildning vill jag flytta till storfamilj.

Nu närmast ser jag fram emot att få vara i Malmköping hela sommaren och tjäna Gud. Jag tror på en segerrik sommar och att många ska bli frälsta.

Christina Nilsson, 21 år

Min segermelodi

Text o musik: Per-Arne Imsen -77

*Kristus lever är min segermelodi
Han befriade och satte fången fri
Han är glädjeströmmen i mitt eget bröst
Ingen kan som Jesus ge mitt hjärta tröst*

*Han mig fött på nytt med livskraft ifrån Gud
I mitt hjärta har han lagt sitt eget bud
Anden ropar i mitt inre Abba Far
Och min Frälsare i himlen ger mig svar*

*Jag fick följa Jesus ner i dopets grav
Och har skiljts från världen genom detta hav
Främling är jag nu och hör Guds rike till
Och min lag är göra det som Kristus vill*

*Otrosbergen tornar upp sig här ibland
Onda makter vill mig hindra att nå fram
Men i kraft av det på Golgata han gjort
Intet motstånd kan för Kristus bli för stort*

*Snart i himlen skall vi stå som Kristi brud
Ty hans blod har öppnat vägen upp till Gud
Snart han kommer, hämtar dem som redo är
Som i Jesu blod sin klädnad tvagit här*

*Står du tråkad vid ett meningslöshetstorg
Han tar bort din oro, rastlöshet och sorg
Ger en tjänst så meningsfull och underbar
Som för tid och evighet ett värde har*

FÖRMÖRKAD...

forts. från sid. 5

byggnad. Vi måste stå utanför och vänta Kristus.

När framtidsförväntningarna är stora. När människorna solar sig i det falska ljusets sken. Då det allmänna talesättet är: Allt står väl till, ingen fara är på färde . . . Då faror och hot är skenbart övervunna. Då självsäkerheten är total. Då kommer över dem plötsligt fördärv. "Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet UNDERTRYCKA SANNINGEN.

Människosonen skall komma igen. Men inte då mänskligheten är omskakad och upprörd av krig, hungersnöd och jordbävningar eller andra kristillstånd. Nej, VAKEN ty i en stund **då ingen väntar det** skall han komma. Olika världshändelser kommer som starka varningar till mänskligheten, men när faran är över somnar människorna in ännu djupare. När allt verkar så lugnt, så tryggt då skall plötsligt en skara ryckas upp för att möta sin Herre på skyarna. Därför står det gång på gång i Guds Ord: Vaken. Vaken. Djävulen går omkring med sömnaktighetens ande och vill få oss att somna in med tidens omsorger, rikedomens bedrägliga lockelser och begärelser efter andra ting. Men vi får inte slå oss till ro och uppleva det tryggt och skönt i denna värld. Vi måste vidare framåt och uppleva mera av Jesus. Inte hamna i den fullständiga självbedragelsen: Jag är rik mig fattas intet.

Guds Ord kallar vår tids framåtskriande, upplysning, utveckling för en dyster vildmark. Så ser den helige Guden på det människorna skapar . . . Jesus vill ge oss profetisk ande så att vi ser detta. Han vill lyfta oss upp över det vanliga, normala livet så vi får ett profetiskt perspektiv. Så vi ser på ett gudomligt sätt. Att vi kan avslöja makterna

som fångar människorna och visa på den sanna verkligheten som finns hos Kristus. "Den som har öra han höre vad Anden säger till församlingarna".

Samuel levde en tid lik vår: "Herrens ord var sällsynt på den tiden, profetsyner voro icke vanliga". Herren talade till Samuel, men han förstod först inte att det var Herren som talade "ty han hade ännu icke lärt att känna igen Herren, och ännu hade icke något Herrens ord blivit förkunnat för honom". Men han fick undervisning och lärde sig svara: Tala Herre din tjänare hör. Och det kanske är så med oss, att Gud har ropat på oss många gånger men vi förstår inte att det är Gud som vill tala till oss. Guds röst får aldrig tränga igen. Vi är så sysslosatta. Det är så mycket av världsordningen som vill uppta våra sinnen. Det är ständiga intryck och har vi inte ett inre övertryck så får vi allt detta i våra liv. Tala Herre din tjänare hör – Herren vill tala med oss, till våra hjärtan och föra oss in i verkligheten. Vi skall vara världens ljus och salt. Men om saltet mister sin sälta är det ingenting värt. Jesus vill att vi skall ropa ut i vår tid med profetisk ande: Så säger Herren. Det finns hopp även i en tid när Guds ord är sällsynt och profetsyner icke vanliga. Vi får tränga oss närmre Jesus ty han har gett oss löftet att allt eftersom ondskan tilltar skall kraften öka. Vi ska inte se på mörkret i tiden, utan på Jesus. Han smörjer våra ögon så vi ser klart. Så vi ser verkligheten bakom tingen.

"Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus". Upp. 14:12.

"Och dem som hava kränkt förbundet skall han med hala ord locka till helt avfall, men de av folket, som känna sin Gud, skola stå fasta och hålla ut". Det handlar om ståndaktighet. Om vi är ståndaktiga in till änden så skall vi bli frälsta. Vi förstår av dessa varningar att

vi lever i en fruktansvärt allvarlig situation. Att djävulen kommer i många olika infallsvinklar. När vi väcks på ett område kommer han på ett annat. "Eder vedersakare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka". Det var därför den urkristna församlingen kom tillsammans ständigt var dag. Och behövde de göra det så är det oändligt mycket mer viktigt att vi kommer tillsammans dagligen och upplivar och väcker varandra. Vi får hjälpa varandra framåt och att stå emot trycket i tiden.

Jesus vill använda oss allesammans. Men vi upplever vår ovärdighet när vi ser Guds helighet och gudomliga ljus. Vi upplever som Daniel som låg i vanmakt med huvudet mot jorden, eller som Johannes på Patmos som föll ned för Jesu fötter såsom han var död. Paulus blev slagen till marken och blind, och Mose utropade: Jag är förskräckt och bävar. Jesaja utbrast: "Ve, mig jag förgås! Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk som har orena läppar, och mina ögon hava sett Konungen, Herren Sebaot. Men en av seraferna rörde vid hans läppar med ett glödande kol från altaret och sa: Se, då nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning blivit tagen ifrån dig, och din synd är försonad". Herren talade: "Vem skall jag sända, vem vill vara vår budbärare?"

Och vi upplever detta: Gud hur skall du kunna använda mig. Men han tar av det glödande kolet och rör vid våra läppar. Han renar oss. Han tar den i tjänst som vill överlämna sig helt åt honom. Se, här är jag, sänd mig. Sänd mig ut i denna tid, i denna dystra vildmark att vara ett ljus för dig. Att människorna får se ljuset som strålar ut från Golgata. Fyll mig med detta ljus, så människorna får se dig, att makterna som trälbinda dem avslöjas. Herre, här är jag, sänd mig.

MARANATA DU VÄR HERRE KOM MARANATA

PINGSTKONFERENS I TÄLTET

V:a Nobelgatan — Gustavsgatan, ÖREBRO

PINGSTAFTON 19.30
PINGSTDAGEN 11, 15 o 19
ANNANDAGEN

Ring för logi
019 / 12 24 24 eller 14 84 35

TÄLTKAMPANJEN fortsätter till 5 juni

Tisd — lörd 19.30 ■ Sönd 15.00 o 19.00

* * * * *

ARNE IMSEN, ÖSTEN DAHLBERG, CARL-GEORG ROGNSTAD, TAGE JOHANSSON, SVEN-ÅKE ASPLUND, GUSTAF JILLKER, DAVID SONESSON, LASSE ANDERSSON, PER-ARNE IMSEN och en stor skara aktivister och evangelister från hela Sverige.

Sång av ULLA CHRISTENSEN och CHRISTINA IMSEN.

Maranataförsamlingen i Örebro

Järntorgsgatan 7 - Tel. 019/12 24 24 eller 14 84 35

Per-Arne och Christina 019/14 57 50
Lasse och Ulla-Britt 019/12 61 24
Ib och Ulla 019/14 35 64

ETT ORD PÅ VÄGEN
Tele-svarare
019/13 98 00

Välkommen till **PILGRIMSFOLKET** Järntorgsgatan 7
BOK- o PRESENTSHOP • BOKCAFÉ
Försäljning av ANDRAHANDSKLÄDER och PRYLAR

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvärgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.
Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 2:50.
Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikkaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1977.

MARANATATÄLTET

Norra Bantorget

11 juni – 3 juli

Vardagar kl. 19.30 ■ Söndagar kl. 11 o 19

Välkommen till
EVANGELISATIONS-
och MISSIONSDAGAR
i Stockholm

Gatuevangelisation varje dag

Vi firar midsommar på
Malmahed, Malmköping

**JESUS
-enda vägen
till sann
frihet**

Vittnen och sångare från hela landet: ARNE IMSEN, CARL-GEORG ROGNSTAD, GUNNO ANDERSSON, MOUSSA ABNA AISSA, HANS BRYNTE, DORIS HÖGLANDER, SVEN-ÅKE ASPLUND och storfamiljerna i Stockholm och Nyköping.

GAMLA BRO

Gamla Brogatan 27
Tel. 23 52 30

- serveringen öppen 9–23
- gästhem
- kristen musik och litteratur
- Pilgrimsboden, andrahandskläder

OBS! Nyinvigda Lilla Brosalen öppen för bön dagligen

KOPPARBERG 12-19 JUNI

Tältmöten på Malmtorget

Vardagar kl. 19.30 ■ Söndagar kl. 11 o 19

Kristen musik och litteratur finns på Linde Bok- och Pappershandel,
Kristinavägen 25, Lindesberg, tel. 0581/103 21

MALMKÖPING 77

16-24 JULI ● Samling i nya tältet på Malmahed

För 10:e sommaren i följd möts vi igen ● Stor jubileumshögtid!

● Dagliga samlingar	● PILGRIMSSKOLAN	● PILGRIMSHEM	●
● Vittnen från fyra världsdelar	● Sommarläger hela juni, juli, o augusti. Barn- och föräldraskola. Speciell konferens för äldre vänner v 34	● Förlägg hela familjens semester till Malmköping!	●
● I focus: mission i arabvärlden, Latinamerika och Västafrika	● Bibelstudium i aktuella ämnen	● Två baracker och stor matsal till förfogande.	●
● Radiomissionen		● Möjligheter till bad och camping i sommarfager sömmlandsnatur.	●
● Storfamiljerna ställer ut			●

Välkommen till Ordets och bordets högtid. Inga fasta kostavgifter för konferensdeltagarna. Vi delar allt gemensamt – som i urkristen tid.

Utomordentliga bespisningslokaler. Inkvartering i logement eller enskilda privaturum. Sänd anmälan till MALMKÖPINGSVECKANS KANSLI, Box 344, 101 24 STOCKHOLM 1. Tel. 08/23 52 30.

OBS!
MIDSOMMAR
KONFERENS
22-26 juni

Onsdag 19.30
Torsdag

Mids.afton 15 o 19

Mids.dagen 11 o 19
Söndag

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
☐ Jag deltagar följande datum

- ☐ Jag färdas i bil

- ☐ Jag färdas med tåg
☐ Jag önskar privaturum
☐ Jag önskar bo i logement
☐ Jag bor i medfört tält
☐ Jag bor i campingvagn
☐ Jag önskar äta alla måltider

Namn _____

Adress _____

Postnr/postadress _____

Tel _____ / _____

AVSER

personer

Se brudgummen kommer - Gån ut och möten honom!